

FCI-Standard N° 137 / 31. 03. 2005

PIRENEJSKI PIES GÓRSKI
(Chien de Montagne des Pyrénées)

POCHODZENIE : Francja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
13.03.2001.

UŻYTKOWOŚĆ : Stróż wypasanych w górach stad.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznauclery,
molosy i szwajcarskie
psy do bydła.
Sekcja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Psy te występowały w Pirenejach od niepamiętnych czasów, a w Średniowieczu znane były jako stróże zamków, o czym wspomina Gaston Phoebus w XIV wieku. Już w wieku XVII docenione zostały jako psy do towarzystwa, a później występowały w tym charakterze na dworze Ludwika XIV. Pierwszy wyczerpujący opis rasy pochodzi z roku 1897, a zamieszczony został w książce hrabiego Bylandta. Dziesięć lat później powstał pierwszy klub, a w 1923 roku Reunion des Amateurs de Chiens Pyrenees zarejestrowała we francuskim Societe Canine Centrale wzorzec rasy, przygotowany przez Bernarda Senac- Lagrange. Obecny wzorzec tylko nieznacznie różni się od tego pierwszego.

WRAŻENIE OGÓLNE : Pies znacznych rozmiarów, imponujący i mocno zbudowany, nie pozbawiony swoistej elegancji.

WAŻNE PROPORCJE:

- Największa szerokość czaszki równa jest jej długości .
- Kufa nieco krótsza od mózgowcaszki.

- Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego nieznacznie większa od wysokości w kłębie.
- Głębokość klatki piersiowej stanowi połowę wysokości w kłębie lub nieco mniej.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Jako pies pilnujący stad przed drapieżnikami zdany był na siebie , a jego skuteczność zależała od umiejętności pilnowania i odstraszenia, jak i przywiązania do stada. Charakteryzuje się siłą i zwinnością oraz łagodnością i przywiązaniem wobec tych, którym powierzono jego opiece. Ma naturalną skłonność do bycia samodzielnym i niezależnym, co powoduje, że jego właściciel powinien umieć stać się dla psa autorytetem.

Used on its own to guarantee the protection of flocks from attacks by predators, its selection depended on its aptitude for guarding and dissuading as much as on its attachment to the flock. The resulting main qualities are strength and agility, allied to gentleness and attachment to those it is protecting. This protecting dog has a propensity for independence and a sense of initiative which demand a certain degree of authority from its owner.

GŁOWA : Niezbyt duża w porównaniu do wielkości psa, po bokach raczej płaska.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka: W najszerszym miejscu jej szerokość równa jest długości. Lekko zaokrąglona w płaszczyźnie strzałkowej. Ze względu na dobrze wykształcony guz potyliczny tył głowy jest także zaokrąglony. Łuki brwiowe słabo rozwinięte. Bruzda czołowa słabo wyczuwalna.

Stop : Łagodny.

TRZEWIOCZASZKA :

Nos : Całkowicie czarny.

Kufa: Nieco krótsza od mózgowcaszki, szeroka, stopniowo zwężająca się ku nosowi. Oglądana z góry ma kształt tępo zakończony litery V. Dobrze wypełniona pod oczami.

Wargi : Obwisłe tylko na tyle, by zakrywały zuchwę. Czarne lub przynajmniej w znacznej części czarne, podobnie jak i podniebienie.

Uzębienie : Kompletnie, zgryz nożycowy (siekacze żuchwy tuż za siekaczami szczęki), zęby białe i zdrowe. Zgryz cęgowy tolerowany, podobnie jak dwa środkowe siekacze wystające przed linię zgryzu.

Oczy : Raczej małe, kształtu migdała, osadzone trochę skośnie, o wyrazie inteligentnym i kontemplacyjnym, barwy brązowo bursztynowej. Powieki nie mogą być luźne. Spojrzenie łagodne, rozmarzone.

Uszy: Osadzone na wysokości oczu, stosunkowo małe, kształtu trójkąta, na końcach zaokrąglone. Wiszą płasko przy policzkach, przy pobudzeniu lekko podniesione.

SZYJA : Mocna, raczej krótka, z bardzo nieznacznym podgardlem.

TULÓW : Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego nieco większa od wysokości w kłębie. Odległość od mostka do podłoża stanowi mniej więcej połowę wysokości w kłębie, w żadnym razie mniej.

Linia górna : Dobrze związana.

Kłęb : Szeroki.

Grzbiet : Odpowiednio długi i mocny.

Lędźwie : Średniej długości.

Zad : Lekko skośny, dobrze umięśniony.

Słabizna : Ledwo widoczna.

Klatka piersiowa : Niezbyt głęboka, ale długa i szeroka. Sięga łokcia, ale nie niżej, jej głębokość jest równa lub nieco mniejsza od połowy wysokości w kłębie. Żebra trochę zaokrąglone.

OGON : Sięga przynajmniej stawu skokowego, dobrze owłosiony, w kształcie pióropusza. W spoczynku nisko noszony; pożądane, by na końcu był haczykowato zagięty. Przy pobudzeniu ogon wznosi się nad grzbietem i zakręca, aż jego koniec sięgnie grzbietu (tworzy koło – „arroundera” jak mówią mieszkańcy Pirenejów).

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Proste, mocne.

Lopatki : Umiarkowanie skośne.

Ramię : Dobrze umięśnione, średniej długości.

Podramię : Proste, mocne, z piórem z sierści.

Nadgarstek : W jednej linii z podramieniem.

Śródreżce : Lekko nachylone.

Łapy : Krótkie, zwarte, palce wysklepione.

KOŃCZYNY TYLNE: Na tylnych nogach pióra z sierści dłuższe i bardziej obfite, niż na przednich. Kończyny tylne, oglądane z tyłu, są pionowe do podłoża.

Udo : O dobrze rozwiniętej muskulaturze, niezbyt długie i niezbyt ukośnie ustawione.

Kolano : Umiarkowanie kątowne, nie odstawione.

Podudzie : Średniej długości, mocne.

Staw skokowy : Suchy, szeroki, umiarkowanie kątowne.

Łapy : Niezbyt długie, zwarte, palce lekko wysklepione.

Wilcze pazury : Na tylnych nogach występują podwójne, dobrze wykształcone wilcze pazury. Na przednich mogą być one pojedyncze lub podwójne.

CHODY : Ruch psa pirenejskiego jest mocny i swobodny, nie ciężki, raczej wyciągnięty niż szybki, nie pozbawiony swobody i elegancji. Odpowiednie kątownie pozwala na niezmordowany ruch.

SKÓRA : Gruba, elastyczna, często z plamami pigmentacji, rozrzuconymi na całym ciele.

SZATA

SIERŚĆ: Obfita, dość długa, przylegająca, na grzbiecie i łopatkach dość szorstka, najdłuższa na ogonie i wokół szyi, gdzie może być trochę falista. Gęsta, miękka i welnista sierść tworzy portki. Podszerstek gęsty.

MAŚĆ : Biała lub biała z łatami szarymi (wilczastymi lub borsuczymi), blado żółtymi lub pomarańczowymi na głowie, uszach, u nasady ogona i niekiedy na tułowiu. Najbardziej cenione łaty borsucze.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie : Psy : 70 do 80 cm.

Suki : 65 do 75 cm.

Dopuszczalna tolerancja + 2 cm w przypadku doskonałych osobników.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

Wrażenie ogólne

- Ogólne wrażenie ociężałości i braku godności, budowa luźna, płaskie boki.

Głowa :

- Zbyt ciężka, prostokątna w kształcie.
- Czaszka zbyt szeroka, okrągłe czoło.
- Stop zbyt mocny lub brak stopu.
- Obwisłe wargi.
- Niedostateczna pigmentacja nosa, warg lub powiek.

Oczy :

- Okrągłe, jasne, wypukłe lub głęboko osadzone, zbyt duże lub zbyt małe, osadzone zbyt blisko siebie lub zbyt rozstawione. Widoczna trzecia powieka. Ostry wyraz.

Uszy :

- Szerokie, długie, zwinięte, pofałdowane, odrzucone do tyłu, wysoko osadzone.

Szyja :

- Wiotka, trochę zbyt długa lub zbyt krótka, tak, że głowa wydaje się wbita w łopatki. Zbyt obfite podgardle.

Tułów:

- Grzbiet zapadnięty lub karpiowaty, brzuch podkasany lub obwisły.

Klatka piersiowa:

- Zbyt szeroka lub zbyt wąska, płaska lub beczkowata.

Ogon :

- Słabo owłosiony , źle noszony, bez pióropusza, nie zakręcony w kołom podczas ruchu lub zakręcony stale, także w spoczynku.

Kończyny przednie

- Łapy zwrócone na zewnątrz albo do wewnątrz.
- Kąt w stawie barkowym zbyt rozwarty.

Kończyny tylne:

- Iksowate lub beczkowate.
- Staw skokowy zbyt głęboko lub zbyt stromo kątowne.

Łapy :

- Długie lub płaskie.

Sierść :

- Krótka lub kędzierzawa, jedwabista, miękka, bez podszerstka.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

Zachowanie / Temperament :

- Agresja lub wyraźna lękliwość.

Nos :

- Nie całkiem czarny.

Uzębienie :

- Przodozgryz lub tyłozgryz, każde zniekształcenie szczęk.

Oczy :

- Powieki barwy cielistej. Oczy żółte.

Wilcze pazury :

- Brak lub pojedyncze wilcze pazury na tylnych nogach, pazury niekompletne lub niewykształcone.

Maść :

- Każde umaszczenie niewymienione we wzorcu.

Wielkość :

- Poza podanym limitem.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.